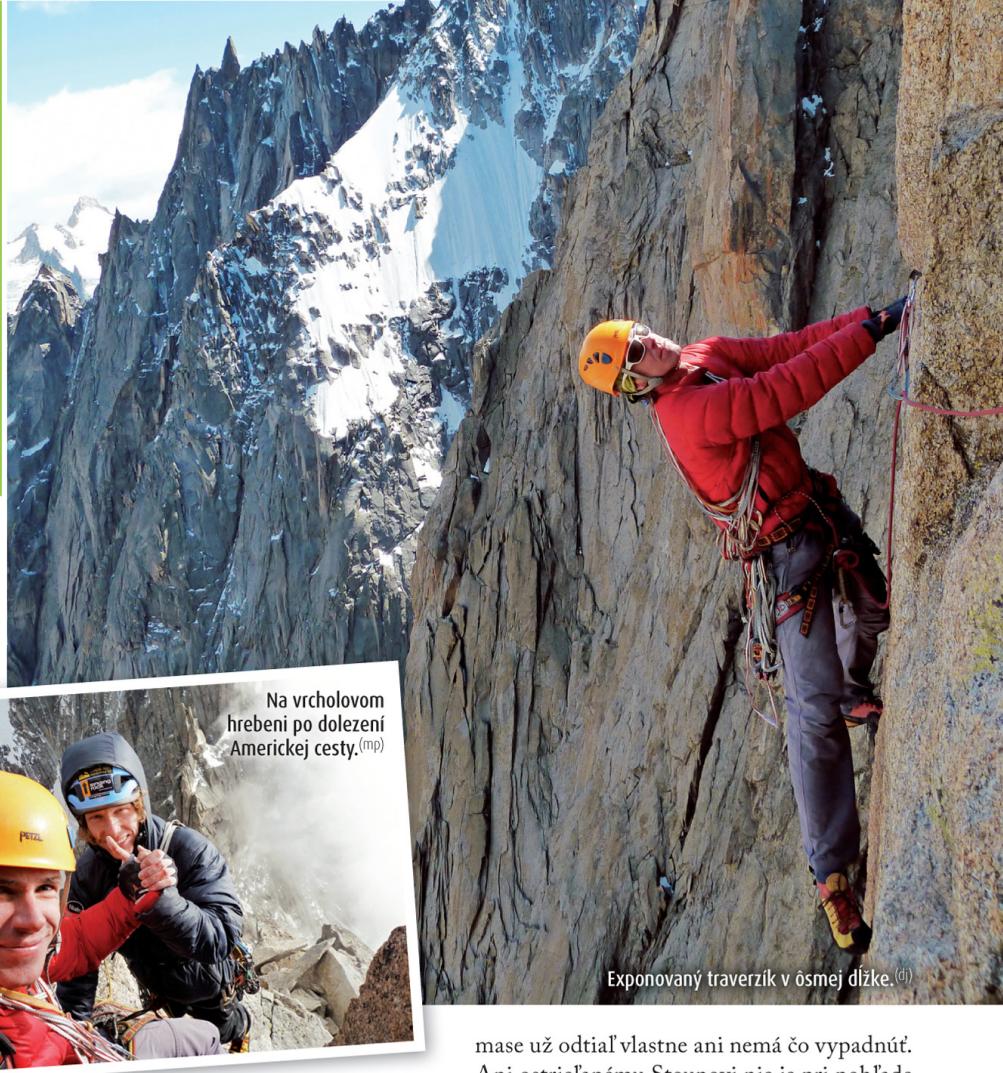

Vyfúkaní na Fou

Je 2.30, budíček. Vetricia poriadnu kosu neochotne vytíčam frňák z vyhriateho spacáka a rozospatými očami pozérám na oblohu posiatu žiariacimi hviezdami. Okolo nášho bivaku nedaleko chaty Envers vládne ticho alpskej noci, ktoré naruší len občasné písknutie chladného vetríka.

Všade okolo badať temné siluety strmých štítov a belejúcich sa ľadovcov, ktoré majú v závoji noci osobité čaro. Tma sa harmonicky prelíná s krásou hôr a vytvára nádherné obrazy s nádyhom mysterioznej gotiky... Po pári minútach zasnených úvah ma prebúdza závan chladného vetra. Stuhnuté telo je pomaly ochotné vytrčiť zo spacáka ruky, aby následne mohlo prijať pári lyžičiek pokrmu – studený puding zmixovaný s müsli. Bríf! Aspoňže Stoupa už stihol pripraviť ešus s horúcim čajom, ktorý rýchlo Zahreje a dobijá batériu životnej energie. Po nočných raňajkách je telesná schránka konečne pripravená vylieziť z teplého spacáka, a tak o tretej nadránom definitívne opúšťame útulný bivakplac, na chrábti nahadzujeme optimalizované svíne a vyrážame v ústrety ďalšiemu lezeckému dobrodružstvu...

Výšlap popod Little Yosemite nás príjemne rozohrieva a už o chvíľu dosahujeme ľadovec, ktorým pomaly, ale isto kráčame pod kuloár spadajúci spod južnej steny Aiguille du Fou. Sneh na ľadovci je poriadne premrzutý, radosť počúvať zvuk škrípajúcich mačiek, ktoré sa s chutou zahrýzajú do tvrdého alpského firnu. Počas výstupu ľadovcom si v duchu spomínam na posledné dva týždne, ktoré sme strávili v Chamonix čakajúc na vhodné podmienky a počasie. Tie nám však nepriali – kym sme sa prvé dni aklimatizovali a zvykali si na šamonínsku žulu, prišiel studený frontík a za dva dni bolo hore nakydané množstvo nového snehu. Druhý týždeň výjazdu sme preto väčšinou trávili na vápencových skalách dole v údolí a liezli kratšie viacdĺžkovky v nižšie položených stenách, ktoré sa vyčistili

Na vrcholovom hrebeni po dolezení Americkej cesty. (mp)

Exponovaný traverzík v ôsmej dĺžke. (dj)

mase už odtiaľ vlastne ani nemá čo vypadnúť. Ani ostrieľanému Stoupovi nie je pri pohľade na lavínu do smiechu, predsa len už má založenú rodinku a postavený domček. Podmienky v kuloári však nevyzerajú najhoršie, hoci tam stále visia dve veľké snehové polia, ktoré môžu kedykoľvek padnúť. Napriek tomu sa do toho pustíme. Kuloár začíname liezť ešte za svetla čeloviek a snažíme sa byť čo najrýchlejší. Až tak rýchlo to však nejde, pretože miestami treba odliezať nepríjemné mixové úseky za miestnych 5+. To by, samozrejme, neboli až taký problém, nebyť ľahkých báglov na chrbe a tvrdých topánok s mačkami na nohách. Navyše, skala tu miestami silne pripomína legoland a človek musí dávať pri lezení veľký pozor na to, čo chytí a na čo stúpi...

Pri polici s prvým štandom v Americkej ceste sme okolo siedmej ráno. Načasovanie je perfektné – do horných častí kuloára sa akurát oprel slnko a začínajú tadiel svištať kamene. My sme však už v bezpečí južnej steny, a tak si na pohodlnnej polici môžeme pokojne vychutnať

druhé raňajky s nádhernými výhľadmi na Grandes Jorasses a Dent du Géant. Potom rýchlo prebalujeme vercajk na skalné lezenie a drkotajúc zubami sa prezúvame do lezečiek. Slnko bude skryté za hranou ešte minimálne dve hodiny, takže nemá zmysel čakať na teplo. O ôsmej začíname liezť. Po rozohrievacom kútku v druhej dĺžke nás čaká klúčová dĺžka cez hranu výrazného previsu tvare obráteného písma L, ktorý je poznávacím znakom južnej steny Fou. Skrehnutý sa púšťam do tejto 25 metrov dlhej previsutej krásky. Už zdola vidieť, že niektoré špárky sú vlhké až mokré, navyše väčšinu chytov nie je pri lezení vidieť. Bez stôp mádža a v tejto kose to na onsajt asi nepustí, čo odmrznutý potvrdzujem hned' pri štvrtej skobke. Nevadí, aspoň si viac zaleziem! Rýchlo krokujem, suším a doistújem zvyšok dĺžky. Potom sa spúšťam naspäť na štand, kde ma zmrznutým úsmievom víta skrehnutý Stoupa. Na dlhší oddych nie je čas ani teplota, treba sa hybať, kým je človek ako-tak zahriaty. Po stiahnutí lán preto ihneď začínam liezť. S trochou lezeckého kumštu okoreneneho miernymi bandaskami sa mi darí túto náročnú dĺžku za 7c fuknúť hned' prvým ostrým pokusom štýlom PP. Paráda! Ešte viac ma teší, že na štande na mňa konečne svieti hrejúce slniečko. Po chvíli vylieza z mrazivého tieňa aj Stoupa, na ktorého čaká nasledujúca dĺžka za 7b. Český „universal soldier“ potvrdzuje svoju všeestrannosť a rajbasovú puklinku zaistenú erárnymi čokmi vybaletí onsajtom – bravo maestro! Ďalšie tri dĺžky sú trochu ľahšie, no zasvätení vedia, že v týchto končinách i 6-béčka dokážu na onsajt občas riadne potrápiť. Za pravdu mi dáva širočina za 6a+ v siedmej dĺžke, ktorú s radostou prenehávam nažhavenému Stoupovi zvyknutému na podobné útvary z pieskov.

Širočinka však nakoniec púšťa relatívne v pohode. Vrásky na čelách i rukách začína robiť len ľadový vetrík, ktorý je čím vyššie tým intenzívnejší a prstíky začínajú mrznuť už aj na slnku. „Ešteže máme so sebou aj tenké rukavice!“ teším sa nahlas, no v tom mi jednu z nich odfúklo do doliny. A sakra! No nevadí, veď na vrchol to už je len pári ľahších dĺžok, to nejako vyklepem aj bez rukavíc. Až také ľahké lezenie to však ani zdaleka nie je a zapučiť treba hlavne v náročnej ôsmej dĺžke, ktorej by namiesto 6c+ svedčilo reálne niečo okolo 7a+. Posledné tri dĺžky už doliezame v tieni. Prsty na rukách mám kvôli nepríjemnému vetru zmrznuté a jediné, čo v nich cítim, je bolestivé pálenie spôsobené šlahajúcimi plameňmi ľadového vetra. Zimou a mádžom vysušená koža je posiatá množstvom drobných raniek, ktoré kvôli kose skoro vobec nekrvácajú. V takomto biednom stave som prsty na rukách ešte asi v živote nemal a sám sa čudujem, že sa s tým dá niečo se riáznejšie odliezť. Zaujímavá skúsenosť...

Okolo pol siedmej večer doliezame na vrcholový hrebeň, kde nás vítajú posledné hrajivé lúče. Pre mňa je však najväčšou odmenou závetrie na druhej strane hrebeňa. Konečne nie sme aspoň chvíľu bičovaní ľadovým vetrom a môžeme pokojne vstrebávať krásu okolitej prírody. V podvečernom svetle obdivuje me mohutný Grandes Jorasses, impozantný Obrí zub a majestátne Ihly týčiace sa nad

Chamonix. Na dlhé rozjímanie však nemáme veľa času, ak chceme stihnuť zlaňák ešte za svetla. Dojedáme posledné tyčinky a pred siedmou večer začíname zlaňovať. Spúšťame sa viac-menej tou istou líniou, akou sme liezli hore, pričom všetkých 15 zlaňákov ide ako po masle až na posledný v kuloári, v ktorom letiaci šuter triafa Stoupovo koleno. Bolestivé, no naštastie nič vŕzne. Ľadovcom zostupujeme za svetla človeiek a na bivakplaci stojíme okolo jedenastej večer. Po dvadsiatich hodinách sme naspäť na našej útlnej plošinke nedaleko chaty Envers. Varíme večeru v podobe lahodného Travellunchu a potom unavení líhame do spačákov. Pomaly vypíname obraz i zvuk. Znova je všade tma a ticho. Len ten chladný vetrík si neúnavne píska svoju mrazivú pieseň... ■

Miro Peťo (SHS JAMES, HK Jasné Liptovský Mikuláš, sportrasy.sk a Icebreaker)

Dušan „Stoupa“ Janák (Tilak, Singing Rock, Raveltik, Rock Point a Triop)